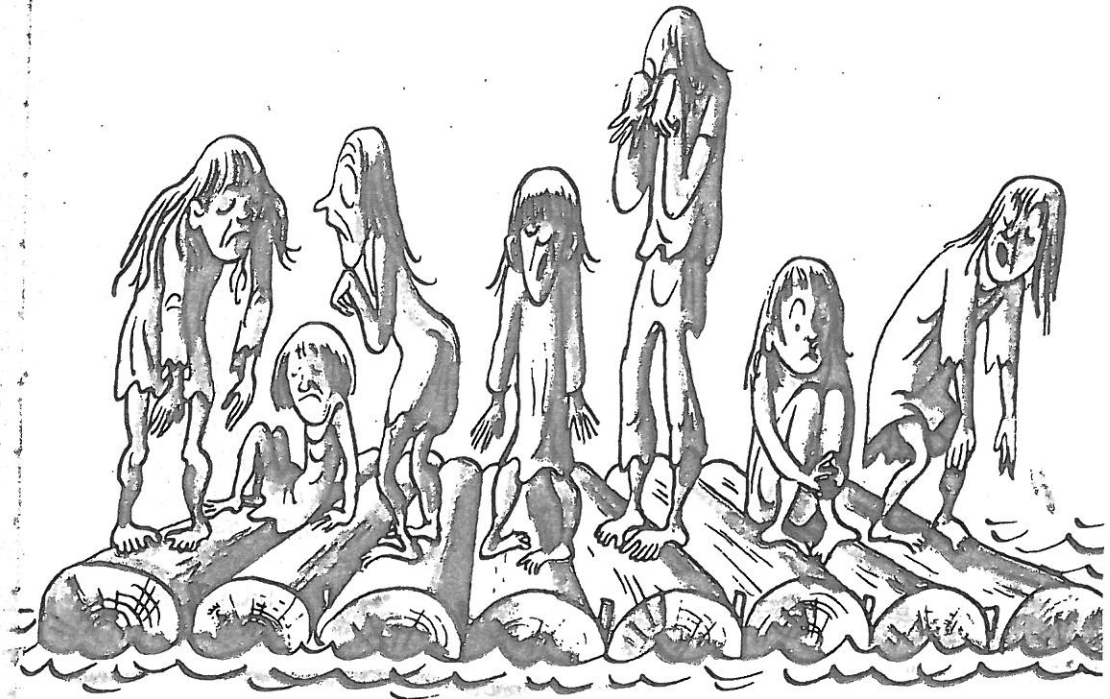

k ránu chtěly vrátit zpátky do vody, jako by je někdo k prámům přilepil; nohy jim ztěžkly a malí vodníci se nemohli ani pohnout. Volali, plakali tenkými hlásky, otec vodník vylezl polekaně z vody a chtěl jim pomoci, ale namáhal se marně, děti už musely na vorech zůstat. Noc minula, začalo se rozednívat a na modrém letním nebi se objevilo žhavé slunce. Malí hasstrmánci bědovali a marně hledali stín, aby se ukryli před palčivými paprsky. Jak slunce stoupalo, pražilo čím dál tím víc, opíralo se do řeky i do vorů a jeho žár hasstrmánky pomalu vysušoval, že byli za chvíli jako uschlá rybí blána. Každý vodník vydrží na suchu jen tak dlouho, dokud docela neuschne, a když mu i ze šosu přestane kapat voda, je s ním nadobro konec. Vltavský vodník to věděl a nařikal a bědoval v hlubině po celý den a celou noc tak žalostně, že celé Podskálí ani oko nezamhouřilo. Nazítří časně zrána zaklepala na dveře nešťastné matky podskalská bába zaříkávačka, která uměla léčit nemoci těla i duše a znala mnoho věcí, jež jsou obyčejným smrtelníkům utajeny. Dlouho seděla s plačící matkou a utěšovala ji, vlídnými slovy jí domlouvala, aby se nemstila na cizích dětech, neboť bolest každé matky a každého otce je stejná a stejně zraňuje srdce, i když je to studené

O vodníkových dětech

Za starých časů bydlila v Podskálí rodina chudého rybáře. Měli plnou chalupu dcer, každým rokem se jim narodila další, a teprve po mnoha letech se ozval pod rybářskou střechou tenkým hláskem novorozený chlapeček. Rodiče se v něm jen viděli, chlapec vyrůstal odmalička u vody a měl se čile k světu. Jednoho dne se však koupal v blízkosti plaveckých vorů, vodník ho zatáhl pod prám a od té doby už nikdo nikdy rybářova synka nespatriil. Zdrčený otec seděl od rána do večera s hlavou v dlaních, jeho žena běhala po břehu a nařikala, až srdce usedalo, ale vodník už svou oběť nevydal. Nešťastná matka zaklela vodníkovy děti, aby se už nikdy nemohly vrátit do vody, jakmile ji jednou opustí, a prosila nebesa, aby je slunce na suché zemi trápilo tak dlouho, dokud nevypustí duši. Strašlivá kletba se měla brzy naplnit. Vodníkovy děti vylezly v noci při měsíčku na plavecké plě, výskaly a honily se po vorech, ale když se

srdce vodníkovo. Naléhala na rybářovu ženu, radila jí, aby vzala přátelkou košilkou, kterou nešťastný chlapec pohodil na břehu krátcce předtím, než skočil do vody, a donesla jí vodníkově. Ten hodí košilkou promáčenou matčinými šizami na své utrápené děti, zlá kletba se zruší a hastrmánci skočí zpátky do vody. Neštěstí, které potkalo podskašského synka, se už odesát nedá, chlapci už nikdo život nevrátí, ale at netrpí cizí děti za vinu svého otce, i když je to vodník.

Rybářka poslouchala, slzy jí kanuly z očí, dlouho se dovolávala spravedlnosti, avšak nakonec přece jen svolila. Vzala košilkou změčenou šizami a vydala se k Vitavě. Sotva se objevila na břehu, vodník už vztaňoval z vody obě ruce a s velkým nářkem sliboval, že už nikdy neutopí ani jedno jediné podskašské dítě. Rybářka hodila košilkou do vody, ani se na vodníka nepodívala, rychle se obrátila a s pláčem běžela zpátky domů.

Vodník rychle hodil vlhkou košilkou na své děti; těm jako by se vhlil do žil nový život, přestaly nářkat, zvedly se na slabých a nejistých nohou a sklouzly do Vitavy, do otevřeného náruči svého otce. Té noci byl nad řekou i v celém Podskali klid. Jedině v okně chudého rybáře se svítilo až do bílého rána, rybář seděl v koutku na lavici s hlavou v dlaních a utěšoval svou nešťastnou ženu, která tiše slz, jako by se už nikdy neměl zastavit. Vodník však dodržel slovo: od té doby se už v Podskali neutopilo ani jediné dítě.